

[Socialministeren.]

Fru Gunhild Due var selv inde på, at der var muligheder for hjælp, hvis man gik uden for sygeforsikringens område, og det vil jeg gerne tage frem også og sige, at i trangstiltænde kan der fås hjælp efter forsorsloven også til befordring til privatpraktiserende fysioterapeuter.

Jeg tror altså ikke — og de betæneligheder, jeg her har nævnt, er baggrunden for min holdning — at tidspunktet er inde for en ændring af sygeforsikringsloven på dette punkt, men folketinget vil jo i denne samling få forelagt forslag til en ny sygesikringslov, og så kan det af fru Gunhild Due rejste spørgsmål vel naturligt indgå i behandlingen heraf.

Gunhild Due: Jeg er jo ikke sådan rigtig glad for det svar, jeg har fået. Det er rigtigt, at spørgsmålet kan rejses igen, men det er nok tvivlsomt, om man får noget ud af det, når man har hørt, hvad der lige er blevet sagt her. Jeg synes godt, man kan skelne, idet man har den sikring, at det er de lægehenviste patienter, det drejer sig om; læger henviser vel normalt ikke til fodpleje og den slags ting. Jeg synes, det er helt væsentligt, at man kan køre patienter til behandling hos fysioterapeut; det er jo en lægelig behandling, der her er tale om.

Det undrer mig noget, at man i disse år, hvor der tales så enormt meget om omsorg for de ældre og gives tilskud til alverdens ting, som kan lette og opmuntre, og hvad ved jeg, ligesom springer over et så væsentligt punkt som det helbredsmæssige. Jeg mener godt, at man kunne gøre et eller andet. Det er muligt, man ikke skal ændre sygeforsikringsloven, selv om det nu nok var det rimeligste, men så vil jeg spørge ministeren, om man ikke kunne tænke sig at meddele kommunerne, at de ikke bare kan, men skal bruge rådighedsbeløbet i disse tilfælde.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg tror ikke, vi kan sige til kommunerne, at de skal, vi må vist følge forsorslovens almin-

delige regler og lade kommunen afgøre, om der foreligger et trangstiltænde, for så er hjemmelen til at anvende denne bestemmelse jo til stede.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Knud Hertling** til socialministeren:

„Vil ministeren i samarbejde med ministeren for Grønland medvirke til, at det fremtidig bliver muligt at udbetale børnetilskud efter loven af 3. juni 1967 til plejeforældre for grønlandske børn, som befinder sig her i landet?“

Skriftlig begrundelse:

I de seneste år er det blevet mere og mere almindeligt, at grønlandske forældre sender deres børn til venner og bekendte i Danmark, for at børnene på denne måde kan lære dansk på en bedre og nemmere måde. Mange danske familier åbner således deres hjem for de grønlandske børn uden i første omgang at tænke på de mange økonomiske konsekvenser, som plejeforholdet kan medføre. Til trods herfor må man ikke lukke øjnene for, at et eller flere ekstra børn kan være en belastning for danske plejeforældres økonomi.

Derfor forekommer det mig ganske urimeligt, at loven om børnetilskud og andre familietydelser af 3. juni 1967 ikke kommer til anvendelse over for sådanne børn, idet disse børn i henhold til lov af 25. februar 1964 om børnetilskud i Grønland anses for hjemmehørende hos personer i Grønland og derved falder uden for den danske børnetilskudslovs krav om, at børnene skal have hjemsted her i landet, for at der kan udbetales tilskud efter denne lov.

Knud Hertling: I de seneste år er det blevet mere og mere almindeligt, at grønlandske forældre sender deres børn til Danmark, og der er mange grunde hertil. Jeg tror nok, at først og fremmest ønsker disse forældre, at deres børn skal lære det danske